

un rugător suvenir și spre a ei asigurare între celelalte trei în versificație bolgărească, mai făcându-i și un slaveanorosc suvenir cu o procunoaștere că la 1829 va triumfa asupra Constantinopolului, care coprinzându-se în patru rînduri și în tot rîndul socotindu-se literele aritmeticește și însumîndu-se eșea la patru locuri sumele tot cite 1829. Carii acestea toate trimițîndu-i-le pe la sfîrșitul anului 1828 prin unchiul soției mele graf Georg Arsenievici de Emmanuel, guvernatorul Sevastopolului în linia Cavcasului, m-a învrednicit cu una sută ruble asignații, penzie pe tot anul, cu care trăiește familia-mi acum, un medal de argint cu portretul său de o parte, iar de cealaltă cu însemnarea za revnost și cu o recomandție către fermanșalul Jeltuhin pe la înjumătățirea anului 1829. Însă după trecerea de un an și jumătate, zleindu-mă și mai mult cu cheltuială pe deagata — ca în țara nemțească! — urma ca să-mi las familia acolo, zălog, și să es însumi în țară-mi, cu nădejde că cu ajutorul lui Jeltuhin și cu statornicirea judecătorilor drepte, îmi voi putea dobîndi drepturile luminate și cu mîinile goale. Dar însă, din nenoroc-mi, Jeltuhin murind, Organicul Regulament, pe nesîntitelea dînd prilejuri și mai puternice vicșugului, mă pomei nămolit în Tîrgul Jiului. Și, ca să moriu de foame și însumi, cu trupu-mi numai, silit mă văzui a face (din secretar, mai întiu al tiranului Pazvantoglu, la corespondența sa cu Karagheorghe, de la 1805, tot într-o vreme hrăpîndu-mă și pă mine în silă din brațele școalelor de învățătură-mi ale Craiovi, pre cînd și pre răposatul dvornic Dimitrache Bibescu, căruia, după jalcnicile-i rugăciuni și marile făgăduieli, că mă va avea — scăpînd cu viață — în rîndul copiilor săi și celelalte, cu mijloacele-mi influenței — ca secretar iubit tiranului, acum și favorabil, am putut a-i prelungi termenul pierii, prin potolirea furii unui tiran, pînă ce dumnezeiasca providență chipzînd precurmarea firului vieții sale, a putut scăpa și cu întreaga viață din ghiașale morții neapărate-i, un boer ca acela bun patriot — în care vreme am fost silit a mă îndeletnici și la tîlmăcirea hrisoavelor slaveano bulgaro-sîrbești și să învăț și din gramatica slaveană prin călugării de la Hilindar, Rîla și Sfîntul Munte Atos, ca silit de tiran de a traduce hrisoavele bieților boeri proprietari de moșii, ale căror lăzi le căra tiranul prin călcări făr de veste, în carii găsînd hrisoave și părăndu-i-se că vor fi de nișcareva comori, mă punea d-a i le traduce, ca aflînd unde sînt, să trimiță de a le răpi spre îndeletnirea nesățioșii sale. Ci norocirea mai mult mi-a slujit, că, în multe din ele găsea tălmăciri din vechime în limba rumână, din care m-am putut adăpa mult de a putea cunoaște și zicerile ce se întîmpină într-insele, cu totul streine așa limbii slavone, cum și limbii bulgare și sîrbe, și să-mi însemnez un deosebit lexic sau ziciuner hrisovulicesc, cu carele să mă slujesc și pînă astăzi, ajungînd hrisovar sau tîlmaci de hrisoave. Apoi din secretar iarăși și al lui Mola pașa, urmașul Pazvanguului, cu care profesie, în loc să fiu folosit, tocmai printr-însa să mi se pricinuiască cea desăvîrșită stingere-mi, de la 1807 pînă la 1812. În care vreme și primocomisionar făcîndu-mă, asupra bumbacelor ce urdina atunci pe la schela Vidinului, unde mulțimea banilor foarte cu lesnire atunci se ciștiga! Și în care vreme, cu prilejul secretariei, au putut sluji dorite-mi patrii, ca furniguța cu mîntuirea iubitei sale porumbește prevestiînd, cu primejdia vieții-mi, la locuri și persoane cuviincioase, tainicile cugetări rele ale pizmașilor ei, și împiedecînd rezultaturile planurilor lor prăpăditoare prin vîrsări de sînge nevinovat, robii și focuri ce amerînța dorita-mi patrii și compatrioților miei prea iubiți, de cei ce sînt astăzi atît de desprețuit, neștiînd a jăfui și neîngrijind a dobîndi nici atestaturi mai multe, ci deabi unu, ce făr de a-l cere mi se detese de la un Markov Gheneral, dimpreună și cu o sabie a sa, cu care mă cînstise (cari și acelea s-au făcut hrană pămîntului în Vidin, pe vremea Zaveriei, unde năzuism și eu dimpreună cu alți doi compatrioți-mi, răposatul medelnicer Poroiceanu din Craiova și un sevdar Enache din București de a mă adăposti de furia Vladimirescului și a lui Ipsilant). Dintr-un împrumutător cu pîvilnică dobîndă și fără siguranție; din secretar, iarăși pe la 1816, la Rusti pașa Vidin muhafuzul, pînă la 1818 (mers fiind acolo din pricina unei prigoniri-mi cu unul de acolo ce mi-era dator o sumă de bani mai numeroasă); din secretaru iarăși, la rumânește și sîrbește, pe la 1820 și la Dervîș pașa seraschierul Micii-Valahii și al lui Iancu Samurcaș căimacamul Craiovi din partea Sufului domn voivod; totdeodată și eonom fiind al sfinței mitropolii Vidinului și gramatic al prea sfințitului mitropolit în corespondența sa cu prea sînta patriarșie Constantinopolitană, pînă aproape de sfîrșitul anului 1822-lea. În care vreme avînd prilejul de a ajuta pătîmindei omeniri, făr de în parte-mi vreun interes, căci, într-alt chip, puteam ajunge și eu tare bogat, n-am pregetat d-a scăpa, a unora vlagă și a altora și însuși viața. Dar însă, vremea trecînd, toate le duce cu sine-și! Și eu nu m-am ales de cît cu o căsătorie-mi,

¹ Les mots soulignés sont supprimés dans le manuscrit.